

[Poulsgaard]

svarsløse, hvis det, der kommer ud af denne debat, er, at det nu skal være forbudt at gå med kniv. Jamen vi ved da, at de, der vil begå forbrydelser, ikke spørger, om det er forbudt at have kniv med eller ej. Men I skaber endnu større angst hos folk, der er lovlydige: »Nu tør vi slet ikke gå ud.«

Og at det skulle være så forfærdeligt, at en dame – eller en mand for den sags skyld – gik med en spraydåse med tåregas eller andet, der kunne forhindre et overgreb, kan jeg ikke forstå. Hvorfor er man så nervøs?. Hvad er det, man gør her? Man siger ét, men gør noget andet.

Via lovgivningen vil man hindre folk i at handle i selvforsvar. Og hvorfor skal vi så have selvforsvar? Vi skal ikke have selvtægt. Det er da forfærdeligt, at et samfund skal have selvtægt! Man ville være en idiot, hvis man stod heroppe og forsvarede selvtægt, men vi tvinges jo til selvtægt, fordi man beskærer politiet.

Nu kan jeg så glæde mig over, da vi jo ikke får dagsordenen vedtaget, at vi i hvert fald da får slået fast, at der skal flere bevillinger til politiet.

Så tror jeg ikke, jeg ville være så sikker, hvis jeg var minister. Ministeren afviste totalt at sætte Jægerkorpset ind. Jamen det er jo ikke almindelige banditter, vi har med at gøre længe, det er terrorister, og så er der noget, jeg må have misforstået i min Danmarkshistorie, for jeg troede nemlig, at vi havde Jægerkorpset til at bekæmpe terrorister; de skyr jo ingen midler. Vi kan ikke have, at man afstænger gader og stræder i lang tid; det gør almindelige forbrydere da ikke. Når man ikke vil give politiet det, der skal til, har samfundet kun den mulighed. Det er ikke almindelige forbrydere, men terrorister, vi snakker om.

Men endnu en gang må jeg konstatere, at vi ikke får et valg på dette spørgsmål.

Jeg har lyst til at sige tak til i hvert fald de konservatives ordfører. Det er egentlig sjovt, at det er kvinder, man skal sige tak til. Venstres ordfører synes jeg nok var en lille smule valen; der kunne godt være lidt mere mandfolk dér. Men en stor tak til fru Birgith Mogensen.

Så har jeg lige én bemærkning tilbage: Jeg går ud fra, at det ikke er sorte penge, du har tjent på de knive, som du sliber.

Formanden:

Man må som bekendt ikke tale direkte til medlemmerne.

Ole Espersen (S):

Jeg tror faktisk, hr. Poulsgaard har ret i, at der ikke kom meget ud af denne debat. Det var der heller ikke nogen der havde ventet, men vi kunne have løbet den risiko, at der blev givet nogle misinformationer i løbet af den, og det må vi passe på ikke sker.

Lad mig først sige tak til justitsministeren. Hans sidste indlæg var i enhver henseende af en karakter, som vi kan skrive under på. Det gjaldt bl.a. hans udtalelser om politiet. Jeg synes, vi har nogle meget ansvarlige politiorganisationer, og de udtalelser, jeg har set fra deres landsmøder, bærer klart vidnesbyrd om en engageret og også social indstilling til de problemer, vi har her. Jeg håber, at denne sociale indstilling vil brede sig til alle partier i Folketinget.

Også tak for udtalelserne om, at ministeren ikke vil sætte militæret ind, når det drejer sig om at tage vare på almindelige lovovertrædelser. Jeg tror ikke, at de medlemmer af Folketinget, der foreslår det, rigtig har forestillet sig, hvad det kunne bevirke i vores samfund, hvis vi brugte Jægerkorpset, pansrede mandskabsvogne og store styrker, når det drejede sig om f.eks. at rydde besatte huse. Jeg tror, denne sammenblanding af politik og militær er noget, alle ansvarlige tager afstand fra i alle demokratiske lande. Jeg synes, det er fremragende, at ministeren gjorde det så klart, som tilfældet var. Det var ikke overraskende; jeg vidste, at det var ministerens holdning.

Men så til misinformationerne, som jeg synes at vi skal have klaret, inden vi slutter debatten.

For det første skete der det, at fru Birgith Mogensen kom med nogle påstande om et såkaldt forbrydervenligt alternativ, som jeg prøvede at bore i. Jeg spurgte, om det var forbrydervenligt at udvide politistyrken med 700 mand, at sørge for, at de voldsdomte blev indsat hurtigt til afsoning, og at øge antallet af dommere for at sikre en hurtig sagsbehandling. Dette bad jeg fru Birgith Mogensen svare på. Fru Birgith Mogensen var ikke i salen, og derfor gik jeg ned og sagde til fru Birgith Mogensen, at jeg ville gentage spørgsmålet.